

מסורת הש"ס

(א) [לקמן נט:], (ב) [לעיל
ה:], (ג) שייך לעיל, (ד) גי'
מהר"מ ויש לחלק בין כו'
והוא ענין בפני עצמו,
(ה) [ועי' היסוד סוגיא
בהמדר דף עו: וע"ע תוס'
חולין נא. ד"ה המוציא],

הגהות הב"ח

(ה) גמ' מכה בלוארה מקום
שחולק: (ג) שם תניא איך
בדקה חלוקה. י"ב ס"א
עצמה ודחלוקה: (א) תום
ד"ה כר' נחמיה וכו' והס"א
משותף. י"ב ע' באשר"י
כפ' האשה: (ד) ד"ה ומי וכו'
הוא מני למפקד ודא דאמר
בפ"ק דלא מחזקינן
טומאה ממקום למקום
כו' יש לחלק בין:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א] תוד"ה מודה וכו' ורב אשי
 נמי מודה. ג"כ ע"י שו"ת רמ"א
 ס' לז בריש דבריו ללא משמע
 הכי ועי' סד"ט ס' ק"ל דף מה
 ע"א ד"ה וטרם אכלה בדיני
 כהמים ויעו"ש עוד ס' קפג
 ס"ק ב':

לעזי רש"י

יירי"ט ט' [ייר"ט]. אחורי
הבורך.
אורדי"ר. להשתות (לערוך
את חוטי השתי לקראת
האריגה).

מוסף רש"י

אינו מקבל כתמים. כלומר
לא גזרו על כתמים (לקמן
ט:). אין שונין בטהרות.
שמה עכשיו נגע וקודם לכן
לא נגע, או חילוף (לעיל ה:).

מדרבנן: דלמא ארבעה ולא אדעתה: **רב אשי אמר.** טעמא דשמואל דלמיר לעיל [ע] דקדק קרקע עולם כו' לאו משום הרגשה אלא כדבי נחמיה ס"ל דלמיר לא הו'זירו חכמים גזרת כהם אלא על דבר המקבל טעומה הלכך כל הפך מיובמא לאו קושיא גיטו דשמואל לא איירי בהרגשה כלל: **אנא**

רצ ירמיה מדפס: דקבלה לתיצובת
לעיל ושני מורה שמואל כו'
ומדקבלה לתיצובת מכלל דטעמא
דשמואל משום הרגשה ואי משום
הרגשה מאי איריא קרקע אפילו
גלימא נמי דקבלה וישנה עליה
ואחר כך מנאח דס טהורה שלא
הרגשה: **בזארה**. אם נמנאח דס
כנגד תורפה יכולה לתלות במכה
של זארה שפעמים שמיטה את זארה
לפניה ונופל דס המכה על מחמת
חלוקה: **על כפפה שאינה יכולה**
לפלות. שאין דס בא מחמתה ונופל
לפניה אין תולה: **ואין אומרים ציה**
נטלנו. ממכה שכתפה והציאתו
לפניה: **עבד דמסרמי**. תחת אותו
מקום ודס נוטף עליו: **על קשרי**
אלבטותים. היינו גב הד'. והא גב
היד אפילו בשעת דיקה לא נגעה
מ"ט טמאה: **לאו משום דאמרין**
על גב באידך ידא ונגעה. יד שבדקה
דגב כחצירתה: **עד פיהל**. קרוי
פנים מעבד השוק ולא אמרין לדין
ינחו: **עד מקום חבק**. ספק.
וכמדומה לי שהוא קפץ הירך והשוק
שקורין יי"ט וקאמר עד מקום
שהוא מתחיל קרוי פנים וחבק היא
מתיחת הגידין שחובקין הירך והשוק
יחד סמוך לאותו קפץ כמו (שם דף
לד) את הקילקיל ואת החבק: **כשיר**.
זארה צעירל כחמיר: **מהו**. כשיר.
מסקינן דס הגדה או לאו: **כרצועה**.
לאורך הירך דהיינו אורחיה כשנופל
ושותם נעשה כרצועה: **במספיתא**. עם
המסכת לשמשון (שפטים טו) מתרגמינן
עם משתיתא. שהיתה מסכת טווי לאריג
ונמנאח דס על השתי: **סיוול וסית**.
דרך שעשתה עד עכשיו השלכה
ושבה אי מתרמי שטטוי המוסר
שקורין אורדי"ר בא בין רגליה כנגד
אותו מקום טמאה: **והסניא אין**
שונין בטירות. גבי מתעטף בטילתו
והסניא וטמאות בצדו כצ"ק (לעיל דף
ה): ספק נגע ספק לא נגע טהור
ואם אי אפשר אא"כ נגע טמא רבן
שמעון בן גמליאל אומר אע"פ דלא
אפשר בן גמליאל אין אלא אומרים
לו שנה ואי לא נגע מטהרינן ליה
אמרו לו אין שונין בטירות דאף על
גב דהשתא לא מתרמי דלמא
מעיקרא לא הוה הכי: **כי אמרינן**
אין שונין לקולא. כגון בזה"א דא"א
לו אא"כ נגע וטמא ואנן ניקו ונימא
ליה שנה לכה"ל אבל הכא חומרנא הוא
דמתקמא טהורה דלא לא על בשרה
ולא על חלוקה אשתכח והאי דאמר

חִיזַל וַתִּימָה וְאִי מִתְרַמֵּי מַטְמִינִן לָהּ חוֹמְרָא הָיָא: דְּבַר זֶה הָיְתָה פּוֹשְׁטָתָא וּמִתְכַּסֶּה בּוֹ צְלִילָה כִּי: חֲלוּקָה שֶׁל קִרְיָה וְלֹא דִקְדָּקוּ קוֹדֵם לְצִיגָה וְאַחֵר כֵּן נִמְנָא עֲלֵיו דַּס: אִם מִגִּיעַ: כֵּסֶם: כְּנָגַד צִיָּת הַתּוֹרָה שֶׁל אֲרוּכָה. סַמָּא הָיְתָא אֲרוּכָה וְכִ״שׁ קִרְיָה: וְאִם לֹא תוֹרָה הָאֲרוּכָה: אֲבָל קִרְיָה ט

הַלְשׁוּנָה: וְעֲנִינֵי דִינָא. לְכַסּוֹת הַכֶּסֶם מִן הַחֲלוּקָה מִן לְחִצְרֵי

בתורת שאלה. ועי"ל דלא אמרינן כאן נמצאו וכאן היו אלא שאם השני בא להוציא מיד ה

הרואה כתם פרק שמיני נדה

ברבי נחמיה דאמר כל דבר שאינו מקבל שומאה ב' טעמא דרבי נחמיה כיון דדבר שזכרתם בו טהור גם על האשה לא גזרו שומאה והיא א' משמיתא דבסמוך נהי ללא מקבלת שומאה מ'מ מקבל שומאה בגנעים א' **מודה** שמואה שהיא שומאה מדרבנן פ' הקוטרס דתלינן

מדרבנן רב אשי אמר שמואל הוא דאמר
כר' נחמיה דתנן ^{כ"ו} נחמיה אומר "כל דבר
שאינו מקבל טומאה אינו מקבל כתמים
בשלמא לרב אשי היינו דקאמר קרקע אלא
לרב ירמיה מאי איריא קרקע אפילו גלימא
נמי לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא גלימא
דלא מבדק שפיר ואיכא למימר מעלמא
אתא אלא אפילו קרקע דמבדק שפיר דאיכא
למימר מגופה אתיא טהור: על עקבה ועל
ראש גודלה טמאה וכו': בשלמא עקבה
עביד דנגע באותו מקום אלא ראש גודלה
מאי טעמא וכי תימא זימנין דנגע בעקבה ומי
מחזקינן טומאה ממקום למקום והתניא היתה
לה מכה בצוארה ^{כ"ז} שתוכל לתלות תולה
על כתפה שאינה יכולה לתלות אינה תולה
ואין אומרים שמה בידה נטלתו והביאתו
לשם אלא ישאני ראש גודלה דבהרי דפסעה
עביד דמתרמי ולא מחזקינן טומאה ממקום
למקום והתניא נמצאת על קשרי אצבעותיה
טמאה מפני שידים עסקניות הן מאי טעמא
לא משום דאמרינן בדקה בחד ידא וגנעה
באידיך ידא לא ישאני ידה דכולה עבידא
דנגעה: על שוקה ועל פרסותיה מבפנים
וכו': מבפנים עד היכא אמרי דבי רבי ינאי
עד מקום חבק איבעיא להו מקום חבק
כלפנים או כלחוץ ת"ש דתני רב קטינא יעד
מקום חבק וחבק עצמו כלפנים רב חייא
בריה דרב אובי מתני לה בהודיא אמרי דבי
רבי ינאי עד מקום חבק וחבק עצמו כלפנים
כיו רבי ירמיה בשיור מהו בשורה מהו טופין

מקום חבק. פרס"י שהוא קפץ הידן והשוק וחזק הוא מקום מתיחת הגידים שחובקים הידן והשוק ונערוך פירש שנועלין אנפליאות שיש בה לולאות ומקום חבור הלולאות קרי חזק ועוד פירש פירוש אחר שסופר השוק על הידן מה שמתכסה בהשר ע"י כפיפת השוק על ידן שחובקין זה את זה קרי מקום חזק: **כשורה** מהו. אומר ר"י להייו טיפין טיפין דאי מחוצרת השורה יחד היינו לרועה בדסמוך וטיפין טיפין היינו מעורבצין שאינו לא כשיר ולא כשורה והא דאמר לקמן טיפין טיפין איז מלטרפין להייו על הצד והוא מיייר על צורה דיש יותר לתלות בדס מאכולת על הצד מעל צורה:

ולענין דינא תנן וא"ת מדינא נמי מתחייב השניה לכבסו כדאמר בהמליר (כתובות עו:)

רביה וי"ל כיון דחינה לשניה אלף בתורת שאלה חינה ממס
בצדקו ויעוד יש לומר דהתם קאמר שאם ירנה להוציא
בידיא רביה אכל הכא לא תמחיב האחרונה לכבדו: (א)

אח שחרי כנגד בית התורפה שלה הוא מגיע: היא טהורה.
תולה זה דאמרה אחרונה לא מהימנת לי דאת דקמתי:
שתיחן

עין משפט
גר מצוה

זא א מיי פ"ט מהל' איסורי
ציהא הל"ז [סמג לאוין
קיא] טוש"ע יו"ד סי' קל
סעי' י:

י ב מיי פֿיט מהל' איסור
צאלה הל' כה סגן לאוין
קוקא טוש"ע יוד"ס ס' קל סעי'
יא וסעיף יח:
א ד ג ה מיי שם הל"ח
טוש"ע סעיף יא:
יב ו מיי שם הל"ט טוש"ע
סס סעי' ט:
יג ז טוש"ע סס סעי' לב:
יד ח מיי שם הל' ע"א טוש"ע
סס סעי' מח:
הו ט מיי שם הל' ל וע"ש
טוש"ע סס סעיף מ:

ג'מ' הרא"ע

[illegible]